

Den første Gruppe, som omtales i Hovedkonventionens *Art. 4*, omfatter de saakaldte *klassiske* Forbud, nemlig saadanne, der ogsaa inden Verdenskrigen var almindelig anerkendt som forenelige med Handelens Frihed, og som ikke er begrundet i økonomiske Hensyn, men i Hensynet til det nationale Forsvar, den offentlige Orden og Sikkerhed, sanitære og veterinære Krav, den offentlige Moral etc.

Formaalet med den anden Undtagelsesgruppe, jfr. Hovedkonventionens *Art. 5*, er at gøre det muligt for Staterne under ekstraordinære og unormale Forhold trods Afskaffelsen af Ind- og Udførselsforbud at gribe til saadanne Foranstaltninger for at sikre Beskyttelsen af vedkommende Lands vitale Interesser (*Katastrofeklausulen*).

Den 3. Gruppe, jfr. Hovedkonventionens *Art. 6*, angaar *Overgangstilfælde* og omfatter dels Ind- og Udførselsforbud, som Stater midlertidig kan ønske at opretholde, men som de forpligter sig til at ophæve, saasnart Omstændighederne tillader det, dels Forbud af mere permanent Karakter, som er af Betydning for den paagældende Stat selv, men mindre væsentlige for Verdenshandelen i det hele. Forbehold af denne Gruppe kunde i Henhold til Konventionen enten tages ved Underskriften, i hvilket Tilfælde de uden videre anerkendtes som gyldige, eller de maatte fremsættes inden 1. Februar 1928, i hvilket Tilfælde de inden Anerkendelsen skulde underkastes en senere Prøvelse af de kontraherende Stater. Uanset Tidspunktet for Fremsættelsen gjaldt det imidlertid, at der kun kunde blive Tale om Forbud, der var i Kraft paa Datoen for Konventionens Undertegnelse den 8. November 1927, jfr. Protokollen til Hovedkonventionen, Afdeling IV. d. Det fremgaar af Bilaget til Hovedkonventionens *Art. 6*, jfr. Udenrigsministerens Beretning til Rigsdagen af 16. Januar f. A., hvilke Forbehold de forskellige Stater har ment at burde tage ved Konventionens Undertegnelse.

Med Hensyn til de Forbehold, som maatte fremsættes inden 1. Februar 1928, var det i Hovedkonventionens *Art. 17* bestemt, at deres Skæbne skulde afgøres paa det ovenfor omtalte Møde, som Folkeforbundets Generalsekretær skulde indkalde til Sammentræden i Tidsrummet 15. Juni — 15. Juli 1928. Resultatet af dette Møde — der som nævnt fandt Sted i Genève fra 3. Juli — 11. Juli — har, for saa vidt angaar

dette Punkt, fundet sit Udtryk i Tillægs-overenskomstens *Art. A.*, der fremtræder som en Fuldstændiggørelse af Bilaget til Hovedkonventionens *Art. 6*, jfr. Udenrigsministerens Beretning til Rigsdagen af 29. December f. A. Med Hensyn til Varigheden af de i Konventionens *Art. 6*, *Stk. 1* omtalte midlertidige Undtagelser findes der ingen udtrykkelig Bestemmelse; men man kan i denne Forbindelse henvise til Bestemmelserne i *Art. 18*, *3. Stk.*, jfr. Protokollens Afdeling IV. a., hvorefter Konventionen vil kunne opsiges efter Udløbet af 3 Aar fra Undertegnelsesdatoen, saafremt noget af disse Forbud endnu maatte bestaa. Hvad angaar de Forbehold af forskellig Art, der fortsat kan forblive bestaaende, findes i Protokollens Afdeling VII visse Bestemmelser, der tilsigter en Forenkling af Licenssystemets Anvendelse til Lettelse af Handelen.

Artiklerne 8 og 9 indeholder Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Bilægelse af Uoverensstemmelser angaaende Fortolkningen og Anvendelsen af Konventionen.

I Henhold til *Art. 8* kan Stridsspørgsmaal om alle Konventionens Bestemmelser *undtagen Art. 4, 5 og 6*, som ikke har kunnet bilægges ved direkte Forhandling mellem Parterne eller paa anden Maade, saafremt alle Parter derom er enige, indbringes for et af Folkeforbundsraadet eller de interesserede Parter selv udpeget teknisk Organ, hvis Beføjelser dog kun er raadgivende. Hvis Parterne er enige derom, kan de, enten efter at have gjort Brug af ovennævnte Fremgangsmaade eller som Erstatning for denne, bringe Sagen til Afgørelse ved at indbringe Stridsspørgsmaalet for Voldgift eller for Domstolene, derunder den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje.

Stridigheder af juridisk Natur — for saa vidt de ikke angaar *Art. 4, 5 og 6* — har enhver af Parterne Ret til at kræve indanket for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje eller for en af denne udvalgt Voldgiftsdomstol.

Ifølge *Art. 9* kan de kontraherende Parter paatage sig Forpligtelse til mod Genlidighed at gøre ogsaa Stridsspørgsmaal vedrørende de i Henhold til *Art. 8* undtagne Bestemmelser til Genstand for Mægling eller Voldgift.

Hovedkonventionens *Art. 17* bestemte endvidere, at der paa det lige nævnte Møde skulde træffes Bestemmelse om Tidspunktet